

Κύριο Κωνσταντίνο Σημίτη
Πρόεδρο της Κυβέρνησης

α. Τσιανίτσου
- Φάχνη τα δέματα.
- Όσο αφορά το δεύτερο, πιστεύω, ότι
χρειάζεται να γίνει σαφέστερα
η ανδίκου και να αυξηθεί η
δοσολογία και δεν υπάρχει ωστόσο
απορία. Με ευμενώς.

8/12

Αθήνα, 11 Νοεμβρίου 1998

Εξοχότατε Κύριε Πρόεδρε,

Παρακολουθώ και εγώ, όπως όλοι οι Έλληνες πολίτες, τη συστηματική προσπάθειά σας για την οικοδόμηση μιας σύγχρονης οικονομίας, που αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση της επιβίωσης της Χώρας μας μέσα στη ραγδαία παγκοσμιοποίηση της οικονομίας.

Η προσπάθειά σας αυτή, που έχει ως βασικό κατευθυντήριο άξονα την ισότιμη ένταξη της Ελλάδας στην Ενιαία Ευρώπη, μόνον εύκολη δεν είναι. Γιατί αφενός μεν πλήττει συντεχνιακά συμφέροντα, καθιερωμένα από δεκαετίες, αφετέρου δε προϋποθέτει την όσο το δυνατό ενεργότερη σύμπραξη του ελληνικού επιχειρηματικού κόσμου, που καλείται να αποβάλει την παλιά νοοτροπία του εύκολου, άκοπου και, κυρίως, χωρίς επιχειρηματικό κίνδυνο κέρδους.

Η σημερινή κατάσταση, γνωστή σε όποιον δεν εθελουφλεί, κάθε άλλο παρά ικανοποιητική είναι, αφού χαρακτηρίζεται από τη συνεχή αποβιομηχανοποίηση της ελληνικής οικονομίας, χωρίς η βιομηχανική παραγωγή να αντικαθίσταται από άλλες μορφές επιχειρηματικής δραστηριότητας.

Αναπόφευκτη συνέπεια είναι η δομική ανεργία και η ανεργία των νέων, ανεργία που αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για την κοινωνική συνοχή.

Είναι βέβαιο ότι η ευθύνη των ελληνικών επιχειρηματιών είναι μεγάλη. Πρέπει να βρούμε και να εξασφαλίσουμε τη θέση μας σε ένα διεθνοποιημένο και σκληρά ανταγωνιστικό περιβάλλον. Γιατί μόνον έτσι θα μπορέσουμε να ικανοποιήσουμε το αναφαίρετο δικαίωμα των νέων μας στη δουλειά. Η πορεία αρκετών ελληνικών επιχειρήσεων αποδεικνύει ότι αναδεικνύεται μία νέα κατηγορία

17

ελλήνων επιχειρηματιών, που έχουν συνειδητοποιήσει την ανάγκη να ενεργούν με όραμα, τόλμη και πλήρη συναίσθηση της κοινωνικής τους ευθύνης.

Είναι όμως εξίσου βέβαιο ότι όλες αυτές οι επιχειρηματικές προσπάθειες θα είναι εκ των προτέρων καταδικασμένες σε αποτυχία, αν δεν τύχουν της αμέριστης συνδρομής και συμπαράστασης της Πολιτείας. Κανένας δεν ζητεί οποιουδήποτε είδους προνομιακή μεταχείριση. Θα πρέπει απλά να εφαρμόζονται οι νόμοι πάντοτε με τον ίδιο τρόπο, χωρίς προσωπικές προκαταλήψεις ή, ακόμα χειρότερα, προσωπική εμπάθεια.

Διατυπώνω αυτές τις σκέψεις εξαιτίας δύο γεγονότων:

Το πρώτο είναι τα πρόσφατα εγκαίνια του νέου, υπερσύγχρονου εργοστασίου της «ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΝ ΑΤΤΙΚΗΣ» στις ακριτικές Φέρες. Σε αυτά παραβρέθηκαν υψηλόβαθμοι εκπρόσωποι διαφόρων υπουργείων, σημαντικά στελέχη της αντιπολίτευσης και σύσσωμη η ηγεσία της περιφέρειας και των τοπικών κοινωνιών της Θράκης. Τα μόνα που απουσίασαν από την εκδήλωση αυτή, μολονότι είχαν προσκληθεί, ήταν τα δύο πλέον αρμόδια υπουργεία, δηλαδή το Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και το Υπουργείο Ανάπτυξης (Βιομηχανίας), προφανώς γιατί δεν έκριναν σκόπιμο να παραστούν.

Το δεύτερο γεγονός είναι ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζεται το έργο αυτό από το αρμόδιο υπουργείο. Πράγματι, η σχετική επένδυση υπήχθη στην αναπτυξιακή νομοθεσία, η δε επιχορήγησή της εγκρίθηκε από το Κράτος με ποσό (πριν από την υποτίμηση) περίπου 3 δισεκατομμυρίων δραχμών. Επισημαίνω δε ότι στην έγκριση αυτή στηρίχθηκε και η απόφασή μας να πραγματοποιήσουμε την επένδυση αυτή, αφού χωρίς την επιχορήγηση η επένδυση δεν θα ήταν βιώσιμη. Ενώ όμως το έργο έχει ήδη αποπερατωθεί σε ποσοστό 90% και το εργοστάσιο λειτουργεί κανονικά, μέχρι σήμερα η «ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΝ ΑΤΤΙΚΗΣ» δεν έχει εισπράξει ούτε μία δραχμή από την εγκεκριμένη επιχορήγηση!

Δεν θα ήθελα να σας κουράσω με την εξιστόρηση του αγώνα που απαιτήθηκε, για να μπορέσουμε να ολοκληρώσουμε – και μάλιστα σε λιγότερο από ένα χρόνο- ένα από κάθε πλευρά υποδειγματικό εργοστάσιο, που θα απασχολεί

120 εργαζομένους, στηριζόμενοι αποκλειστικά και μόνο στις δικές μας οικονομικές δυνάμεις. Εύκολα μπορεί να γίνει κατανοητό τι προβλήματα δημιουργεί σε μια επιχείρηση μία τέτοια απρόβλεπτη ανατροπή του οικονομικού προγραμματισμού της. Διερωτώμαι μόνο ποιος θα αναλάμβανε απέναντι στο λαό του Έβρου την ευθύνη για τη ματαίωση της επένδυσής μας, αν είχαμε σταματήσει, όπως θα έπρεπε φυσιολογικά να έχει συμβεί, την κατασκευή του εργοστασίου εξαιτίας της κρατικής αδιαφορίας και ασυνέπειας:

Εμείς αποδείξαμε έμπρακτα την αποφασιστικότητα και τη συνέπειά μας. Το ερώτημα που μας απασχολεί είναι πόσο καιρό θα κατορθώσουμε να επιβιώσουμε μέσα σε αυτό το ανεξήγητα εχθρικό κρατικό περιβάλλον.

Δεν μπορεί να οφείλεται σε απλή σύμπτωση ότι με την ίδια ακριβώς ανεξήγητη εχθρότητα αντιμετωπίζεται από το αρμόδιο Υπουργείο Τουρισμού η σημαντική επένδυση στην περιοχή «ΑΣΤΕΡΙΑ» Γλυφάδας, την οποία διαχειρίζομαι, δοθέντος ότι μεταξύ των βασικών επενδυτών της συγκαταλέγεται η οικογένεια της συζύγου μου.

Η επένδυση αυτή, που έχει προγραμματισμένο ύψος άνω των 12 δισεκατομμυρίων δραχμών και στην οποία προβλέπεται να απασχοληθούν περίπου 500 εργαζομένοι, παραμένει προς το παρόν ανενεργή. Και τούτο, γιατί, παρά τις συνεχείς και συντονισμένες προσπάθειες του φορέα της επένδυσης, δεν έχει ακόμη καταστεί δυνατή η έκδοση των αναγκαίων κρατικών αδειών για την εκτέλεση των σχετικών εργασιών. Επιπλέον, ενώ η «ΑΣΤΗΡ Α.Ξ.Ε.», στην οποία ανήκει η επικαρπία επί της περιοχής «ΑΣΤΕΡΙΑ», έχει ζητήσει πριν από ένα χρόνο από τον Ε.Ο.Τ. (στον οποία ανήκει η ψιλή κυριότητα) την παράταση της επικαρπίας μέχρι το 2035, παράταση που θα έχει ως συνέπεια την ισόχρονη παράταση της διάρκειας της μίσθωσης μεταξύ της «ΑΣΤΗΡ Α.Ξ.Ε.» και της επενδύτριας-μισθώτριας «ΕΣΤΡΕΛΙΑ Α.Ε.», ο Ε.Ο.Τ. δεν έχει ακόμα απαντήσει επί αυτού του αιτήματος. Έτσι, δυσχεραίνεται ακόμα περισσότερο η πραγματοποίηση της επένδυσης, γιατί η σημερινή διάρκεια της μίσθωσης (μέχρι το Μάρτιο 2010) δεν επιτρέπει την απόσβεση του συνόλου της προβλεπόμενης επένδυσης και κατά συνέπεια αποθαρρύνει τόσο σειρά στρατηγικών επενδυτών ενδιαφερομένων να συμμετάσχουν στην επένδυση όσο και τις Τράπεζες, που

βολιδοσκοπήθηκαν από την «ΕΣΤΡΕΛΙΑ Α.Ε.», για να χρηματοδοτήσουν μέρος της επένδυσης, αφού όλοι κρίνουν το διάστημα αυτό των 12 ετών ως ανεπαρκές.

Τα φαινόμενα αυτά ασφαλώς αποθαρρύνουν όλους εκείνους τους επιχειρηματίες που στοχεύουν να δημιουργήσουν στον ελληνικό χώρο παραγωγικές μονάδες ευρωπαϊκών προδιαγραφών, με διεθνείς επιδόσεις στον τομέα της αποδοτικότητας. Μεταξύ αυτών υπάρχουν και λίγοι που θα κάνουν κάθε δυνατή προσπάθεια, θα εξαντλήσουν κάθε περιθώριο προκειμένου να μη χάσει η Ελλάδα τις ευκαιρίες που διαφαίνονται.

Πόσο όμως θα αντέξουν;

Τελειώνοντας οφείλω να υπογραμμίσω ότι αυτές οι σκέψεις διατυπώνονται από την πλευρά μου με στόχο να γίνει κάθε δυνατή προσπάθεια, να εξαντληθεί κάθε περιθώριο. Οι δικές μου όμως δυνάμεις, οι δυνάμεις κάθε επιχειρηματία, είναι πεπερασμένες... Από εκεί και πέρα χρειάζεται η πράξη της κυβέρνησης, η δράση της πολιτικής και των πολιτικών...

Με τιμή

Απόστολος Αλλαμανής